

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2033

Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35)
20 Αὐγούστου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Συγχώρησις», ἢ πιὸ ὠραία λέξι!

Ἐκτάκτως, ἀγαπητοί μου, βρίσκομαι ἐδῶ καὶ θὰ κάνω μιὰ σύντομη ὁμιλία.

Ἀκούσατε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἐὰν τὰ λόγια του φυτεύονταν μέσ' στὴν καρδιά μας, θὰ ἤμασταν εὐτυχεῖς. Γι' αὐτὸ χρειάζεται **ἐρμηνεία**.

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα εἶνε μία παραβολὴ ἀπὸ τὶς ὠραῖες παραβολές ποὺ εἶπε τὸ χαριτόβρυτο στόμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί θὰ πῆ **παραβολή**; Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Ἡ παραβολὴ μοιάζει μὲ τὸ ἀβγό, ποὺ ἔχει τσῶφλι, ἔχει καὶ περιεχόμενα τὰ λόγια τῆς παραβολῆς εἶνε τὸ τσῶφλι, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ λόγια τῆς κρύβονται μεγάλα νοήματα, ἢ οὐσία τῆς πίστεώς μας.

Ἡ παραβολὴ εἶνε γνωστή. Ἐνας βασιλιάς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, λέει, εἶχε πολλοὺς δούλους, ποὺ τοὺς εἶχε ἀναθέσει διάφορες ἐργασίες, γιὰ τὶς ὁποῖες εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ ταμεῖο του διάφορα ποσά. Νόμισαν ὅμως, ὅτι ποτέ δὲν θὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴ διαχείρισί τους. Ἄλλα μιὰ μέρα ὁ βασιλιάς ἀποφάσισε νὰ λογαριαστῆ μαζί τους. Καὶ γιὰ τὸν πρῶτο δοῦλο, ποὺ παρουσιάστηκε μπροστά του, ὁ λογαριασμός ἔδειξε, ὅτι χρωστᾶει στὸ βασιλιά **«μύρια τάλαντα»** (Ματθ. 18,24).

Τί θὰ πῆ **τάλαντο**; Τὸ τάλαντο στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ἰσοδυναμοῦσε μὲ ἕξι χιλιάδες (6.000) χρυσᾶ νομίσματα, ἦταν δηλαδὴ ἴσο μὲ ἐξήντα ἑκατομμύρια (60.000.000). Καὶ τὰ **«μύρια»** (=10.000) τάλαντα, ἐὰν πολλαπλασιάσουμε τὰ ἐξήντα ἑκατομμύρια ἐπὶ χίλια, θὰ δοῦμε ὅτι ἰσοῦνται μὲ ἕνα ἰλιγγιώδες ποσό, ἐξήντα τρισεκατομμύρια! ἀριθμὸς ἀσύλληπτος, ὅσο εἶνε ὁ προϋπολογισμὸς ἑνὸς μεγάλου κράτους. **Τόσα πολλὰ χρωστοῦσε** αὐτὸς ὁ δοῦλος.

Ὁ βασιλιάς τὸν κάλεσε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ, μὰ αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε πεντάρα στὴν τσέπη, καὶ διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ ὅ,τι ὀφείλει. Αὐτὸς ἔπρεπε στὰ πόδια τοῦ βασιλιά ζητώντας ἀναβολὴ τῆς τιμω-

ρίας καὶ προθεσμία νὰ ἐξοφλήσῃ. Καὶ τότε ὁ βασιλιάς, καλοκάγαθος ὅπως ἦταν, τὸν λυπήθηκε καὶ δὲν τοῦ ἔδωσε ἀναβολή, ὅπως ζητοῦσε, ἀλλὰ **τοῦ χάρισε ὅλο τὸ χρέος!**

Βγαίνοντας ὅμως ὁ δοῦλος αὐτὸς ἀπὸ τὸ παλάτι συναντᾷ ἕνα συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος χρωστοῦσε σ' αὐτὸν ἕνα μικρὸ ποσό, ἑκατὸ δηνάρια (δηλαδὴ χίλιες δραχμές), μικρὸ χρέος. Γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ποσό τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔπνιγε λέγοντας: –Δός μου ἀμέσως ὅ,τι μοῦ χρωστᾶς. –Μὰ δὲν ἔχω, ἄφησέ μου ἕνα περιθώριο. –Δὲν ξέρω ἂν ἔχῃς, ἐγὼ τὰ θέλω τώρα. Καὶ **τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ**.

Οἱ σύνδουλοί τους λυπήθηκαν καὶ εἶπαν τὰ συμβάντα στὸ βασιλιά. Τότε ἐκεῖνος τὸν κάλεσε καὶ τοῦ λέει: –Ἀσπλαχνε! ὅταν μὲ παρακάλεσες ἐγὼ σοῦ χάρισα τὸ μεγάλο χρέος· ἐσὺ δὲν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ χαρίσης ἕνα ἀσήμαντο ποσό στὸν ἀδελφό σου; Εἶσαι ἀπάνθρωπος, **ἀνακαλῶ τὴ δωρεά**. Καὶ διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ μέχρι νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλο τὸ χρέος, δηλαδὴ γιὰ πάντα (βλ. Ματθ. 18, 23-35).

Αὕτῃ εἶνε ἡ παραβολή, τὸ τσῶφλι, καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ ὑπάρχουν νοήματα ὑψηλά, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ὅλους. Θέτουμε **τέσσερα ἐρωτήματα**. Πρῶτον, ποιὸς εἶνε ὁ βασιλιάς; Δεύτερον, ποιὸς εἶνε ὁ δοῦλος ποὺ χρωστοῦσε τὰ μύρια τάλαντα; Τρίτον, ποιό εἶνε τὸ χρέος αὐτό; Καὶ τέταρτον, ποιὸς εἶνε ὁ τελευταῖος δοῦλος ποὺ χρωστοῦσε τὰ ἑκατὸ δηνάρια;

● **Βασιλιάς** στὴν παραβολή, ἀφέντης πραγματικὸς ποὺ κυβερνᾷ καὶ ἐξουσιάζει τὸ σύμπαν, εἶνε ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε **«βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»** (Α' Τιμ. 6,15), καὶ δοῦλοι του ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ὀφείλουμε νὰ ἐκτελοῦμε τὸ θέλημά του.

● Ὁ πρῶτος δοῦλος, ὁ **ὀφειλέτης μυρίων τάλαντων**, ποιὸς εἶνε; Εἶπαν μερικοί, ὅτι εἶνε ὁ διάβολος, γιὰτὶ αὐτὸς ἀμαρτάνει περισσότερο ἀπ' ὅλους ἀνεξαιρέτως. Naί, ἀμαρτάνει, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὕτῃ ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία. Ὅπως

έρμηνεύει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, αὐτὸς ποὺ ὤφειλε τὰ μύρια τάλαντα, τὸ μεγάλο ποσό, εἶνε ὁ κάθε ἁμαρτωλός· εἴμαστε ὅλοι μας.

● **Χρέος** ποιὸ εἶνε; Τὰ ἁμαρτήματά μας. Εἶδατε, ὅταν ἔχουμε κάποιο χρέος, χρωστᾶμε κάπου, τί ἀγωνία ἔχουμε μέχρι νὰ τὸ ἐξοφλήσουμε, καὶ πόση χαρὰ νιώθουμε ὅταν τὸ ἐξοφλοῦμε; Ἀλλὰ γιὰ ἓνα ἄλλο χρέος δὲν ἐνδιαφερόμαστε, καὶ τὸ χρέος αὐτὸ εἶνε ἡ ἁμαρτία μας.

–Μά, θὰ πῆ κανεῖς, τόσο πολλές ἁμαρτίες ἔχει ὁ ἄνθρωπος; Μάλιστα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ πέση ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του, ἔως ὅτου κλείση τὰ μάτια στὸ μάταιο κόσμο, ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνει. Ἔτσι λέει ὁ Ἰώβ· *Κανένας δὲν εἶνε καθαρὸς ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας, ἔστω καὶ ἂν ἡ ζωὴ του διαρκέση μιά μέρα πάνω στὴ γῆ* (βλ. Ἰώβ 14,4-5). **Ἀμαρτάνουμε** τὸ πρῶ, τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ, τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα· ἁμαρτάνουμε στὸ δρόμο, στὶς πλατείες, στὰ χωράφια, παντοῦ· ἁμαρτάνουμε τὶς καθημερινές, ἁμαρτάνουμε καὶ τὴν Κυριακή.

Πῶς ἁμαρτάνουμε; Ἀκόμα καὶ στὴν ἐκκλησία, ὅταν τὰ κορμιά μας εἶνε μέσα μὰ τὸ πνεῦμα μας εἶνε ἔξω. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν τὰ ἅγια καὶ κλαίγανε. Ποῦ τώρα! Εἶδατε σεῖς κανένα δάκρυ; Ἔτσι, ἀδιάφοροι. Ἀμαρτάνουμε λοιπὸν κι αὐτὲς ἀκόμα τὶς ἅγιες στιγμὲς τῆς λατρείας. Ἀμαρτάνουμε μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ μάτια, μὲ τὰ αὐτιά, μὲ τὸ κορμὶ ὁλόκληρο. Κάνουμε ὅλες τὶς ἁμαρτίες. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὶς μετρήσῃ; πιὸ εὐκόλο εἶνε νὰ μετρήσῃ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης ἢ τὰ φύλλα τῶν δέντρων στὰ δάση. Αὐτὸς ποὺ λέει «Δὲν ἔχω ἁμαρτίες» εἶνε ψεύτης! ἀγνοεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Εἶνε σὰν ἓναν, ποὺ ἐνῶ ἔχει καρκίνο λέει, Εἶμαι καλά. Μέσ' στοὺς χίλιους ἓναν θὰ βρῆς σήμερα νὰ συναισθάνεται ὅτι εἶνε ἁμαρτωλός, οἱ ἄλλοι ἐκδίδουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους ...πιστοποιητικὰ ἀγιότητος.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἁμαρτάνει ὁ ἄνθρωπος, τί θὰ ἔπρεπε συμβῆ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας; Θὰ ἔπρεπε ἡ γῆ νὰ σειέται διαρκῶς, τὰ ποτάμια νὰ φουσκώσουν νὰ μᾶς πνίξουν ὅλους σὰν ποντίκια, τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ νὰ γίνουν ἀστροπελέκια στὰ κεφάλια μας... **Θὰ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦμε**· καὶ ὅμως ὁ Θεὸς δὲν μᾶς τιμωρεῖ. Τί κάνει; Μακροθυμεῖ. «*Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε!*» Εἶνε τόσο μακρόθυμος, ὥστε μᾶς χαρίζει τὸ χρέος αὐτό, παίρνει σφουγγάρι καὶ μᾶς σβήνει ὅλα τ' ἁμαρτήματα. Ὅταν πᾶμε στὸν πνευματικὸ κ' ἐξομολογηθοῦμε, μᾶς δίνει ἄφεσι ἁμαρτιῶν.

* * *

Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε, ἀγαπητοί μου; Ὅ,τι ἔκανε ὁ σκληρὸς δοῦλος. Εἴμαστε **μνησικάκοι**.

Κρατᾶμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς ἔκανε ὁ ἄλλος· δὲν μοιάζουμε μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα, μοιάζουμε μὲ τὴν ἐκδικητικὴ καμήλα. Δὲν συγχωροῦμε. Πολλοὶ ἔρχονται στὴν ἐκκλησία, ἀνάβουν κεριὰ, προσκυνᾶνε εἰκόνες, πηγαίνουν νὰ ἐξομολογηθοῦν, μὰ συγχώρησι δὲν δίνουν. Μιὰ γριὰ πέθαινε σ' ἓνα χωριὸ καὶ πῆγε ἐκεῖ ὁ ἐξομολόγος. Ἀφοῦ εἶπε τ' ἁμαρτήματά της, τῆ ρωτᾶ ὁ πνευματικὸς· –Ἐχεις κανένα ἐχθρό; –Ἐχω. –Νὰ τὸν συχωρέσῃς (κι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ τῆς ζητοῦσε συγγνώμη). –Ὅχι, δὲν τὸν συγχωρῶ! πές μου ὅ,τι ἄλλο θέ'ς, πάτερ, βάλε μου νηστεία, βάλε μου τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν τὸν συγχωρῶ... Καὶ δυστυχῶς πέθανε χωρὶς νὰ συγχωρήσῃ! Μὰ ὅλοι οἱ παπᾶδες καὶ δεσποτάδες νὰ διαβάσουν συγχωρητικὴ εὐχή, ἂν ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν συγχωρήσῃς τὸν ἐχθρό σου, ὁ Θεὸς δὲν σὲ συγχωρεῖ.

Καὶ **πόσο λογικὸ εἶνε αὐτό!** Ὑποθέστε, ὅτι χρωστᾶτε σὲ κάποιον ἓνα ἑκατομμύριο, κι αὐτὸς σᾶς λέει «Σοῦ χαρίζω τὸ ἑκατομμύριο, ἂν χαρίσῃς μιά δραχμὴ στὸ γείτονα»· ποιὸς δὲν θὰ τὸ δεχόταν; Κι ὅμως ἐμεῖς δὲν τὸ δεχόμαστε, ἀφοῦ δὲν ἐννοοῦμε νὰ συγχωρήσουμε.

Εἴμαστε ὅμως καὶ ψεῦτες. Γιατί; Διότι στὸ «*Πάτερ ἡμῶν*» λέμε· Κύριε, «συγχώρεσε τὰ ἁμαρτήματά μας, ὅπως κ' ἐμεῖς συγχωροῦμε τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων σ' ἐμᾶς» (Ματθ. 6,12). Αὐτὸ λέμε. Τὸ ἐφαρμόζουμε; Δὲν τὸ ἐφαρμόζουμε. Λοιπὸν ψευδόμεθα, ἀφοῦ ἔχουμε **μνησικακία**.

Ἡ ὠραιότερη λέξι στὸν κόσμο εἶνε ἡ **συγχώρησις**. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι σήμερα εἶνε ἀχάριστοι καὶ μνησικάκοι. Δύο ῥήματα δὲν ξέρουν νὰ ποῦν· «εὐχαριστῶ» καὶ «συγχωρῶ». Ὅλα τὰ καλά νὰ τοὺς κάνῃς, εὐχαριστῶ δὲν λένε. Καὶ κανένας δὲν ζητάει συγγνώμη. Ἀλλοίμονό μας, ἀδέρφια μου, θὰ πᾶμε στὴν κόλασι· εἴμαστε ψεύτικοι Χριστιανοί. Πρέπει ν' ἀνοιξῆ ἡ καρδιά μας σὰν τὸ τριαντάφυλλο, νὰ πλατυνηθῇ· τότε θὰ εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ συχώρησε τοὺς σταυρωτάς του λέγοντας «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

● **Ἄς συγχωρήσουμε λοιπὸν ὅλοι** – ἐδῶ εἶνε ὁ τελευταῖος δοῦλος· γονεῖς τὰ παιδιὰ καὶ παιδιὰ τοὺς γονεῖς, νύφες τὶς πεθερὲς καὶ πεθερὲς τὶς νύφες, λαϊκοὶ τοὺς κληρικοὺς καὶ κληρικοὶ τοὺς λαϊκοὺς. Ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, νὰ συγχωροῦμε. Διότι **συγχωροῦμε; θὰ συγχωρηθοῦμε· δὲν συγχωροῦμε; δὲν θὰ συγχωρηθοῦμε.**

Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν ὄλων τῶν ἀγίων νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ν' ἀποκτήσουμε **πλατεῖα καρδιά**, ποὺ νὰ χωρᾷ τὸν κόσμο ὅλο· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**